

Πέτρος Στυλιανού

[Η δεκάτη τετάρτη τ' Αυγούστου]

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Π. Στυλιανού «Κυναίγειροι». Στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου, «Νύχτα στη γραμμή της Μιας Μηλιάς» περιγράφεται η ανήσυχη ηρεμία «στη γραμμή επαφής στη Μια Μηλιά». Οι Τούρκοι, μετά την πρώτη φάση της εισβολής, έχουν φτάσει λίγα μέτρα έξω από το χωριό Μια Μηλιά. Εδώ υπηρετούν τριακόσιοι περίπου άντρες με πολύ λίγο οπλισμό και με ταγματάρχη τους έναν «ηρωικό τύπο» τον Τάσο. Εκείνη τη νύχτα είναι όλοι ανήσυχτοι, γιατί περιμένουν πως από στιγμή σε στιγμή μπορεί να τους χτυπήσουν οι Τούρκοι, όπως τους είχε πει κι ο αντισυνταγματάρχης. Πρέπει όμως να κρατηθούν «με τα δόντια και με τα νύχια». Ξημερώνει η δεκάτη τετάρτη τ' Αυγούστου. Τα τούρκικα άρματα «ξεχύνονται ακράτητα στον κάμπο». Αρχίζει έτσι η δεύτερη φάση της τούρκικης εισβολής με την προέλαση των Τούρκων. Για τη μάχη που έδωσαν οι άντρες του ταγματάρχη Τάσου Μάρκου και την ηρωική θυσία του για την πατρίδα, μας μιλά το απόσπασμα που ακολουθεί.

[...] Η δεκάτη τετάρτη τ' Αυγούστου αχνοχαράζει και πριν ακόμα ο ήλιος, σαν πάντα, αχνοροδίσει στις κορφές του Πενταδάχτυλου, σκάει στις τέσσερις το πρωί η πρώτη βόμβα στ' αρχηγείο του Τάσου, μια πρόχειρη παράγκα. Μα ο Τάσος δεν είναι κει. Βρίσκεται κουρασμένος και τραυματισμένος κάπου στα φυλάκια, μ' άγρυπνος φρουρός της λευτεριάς και της τιμής της πατρίδας... Οι μηχανές των τούρκικων αρμάτων βρουχιούνται και πάλι, όπως κάθε πρωινό. Μα τούτη τη φορά όχι για λόγους ετοιμότητας. Ξεχύνονται ακράτητα στον κάμπο και με συντονισμένη κάλυψη αεροπορική αρχίζουν να σφυροκοπάν τ' αδύναμα οχυρά μας. Κι ο Τάσος, ανήμερο θεριό με τ' άναμμα της μάχης, ορθός κι ακάλυπτος, να δίνει διαταγές και να συντονίζει την αντίσταση.

– Στείλτε πυρομαχικά στο Δώδεκα. (Ήτανε το πιο προχωρημένο μας φυλάκιο).

– Δεξιότερα τα ΠΑΟ!* (όλα κι όλα δυο, φορτωμένα σε λαντρόβερ). Κι οι λίγοι κι οι αδύναμοι κρατάνε παλικαρία το χείμαρρο τον τούρκο, τα τανκς, την πεζούρα. Μα όταν πια η γραμμή σπάει σε πολλά σημεία της, ο λιονταρόψυχος ταγματάρχης νοιάζεται πιο πολύ για τους στρατιώτες του, παρά για τη ζωή του. Όρθιος, κρατώντας ολομόναχος βαρύ μπράουνινγκ*, ημίθεος - μέσα στους φοβερούς καπνούς, που τον ζώνουν απ' ολούθε - πότε κάνει βολή αντιαεροπορική και πότε καλύπτει τους στρατιώτες του. Στην αρχή παρακαλεί κι ύστερα έντονα διατάσσει να συμπτυχθούν για να σωθούν.

Μα εσείς, κύριε Ταγματάρχα, τόλμησε να του φωνάξει ο Άγης Μελή, εσείς δε θα φύγετε; ποιος θα σας καλύψει;

Κι ο Τάσος πιο έντονα:

– Φύγετ' εσείς! εγώ πρέπει να μείνω! είναι χρέος και μοίρα μου να μείνω!

Και τα παλικάρια υποχωρώντας μες στην κόλαση της αεροπορίας και των τανκς, βλέπουν μες στο σύθαμπο απ' τους κουρνιαχτούς και τις εκρήξεις της μάχης, σαν Θεό που τους προστατεύει, τον άντρα-κλα κείνο να βάλλει συνεχώς όρθιος με το βαρύ το πολυβόλο.

Ο Παπαφλέσσας στο Μανιάκι έδωξε τ' άλογα για να κρατήσει τους άντρες μη λακίσουν* μπροστά στη δύναμη του Ιμπραήμ. Ο Τάσος τους κράτησε με την αγάπη του, την προσήλωση στο καθήκον και το ψηλό αίσθημα ευθύνης. Κι όταν πια κάθε αντίσταση ήταν αδύνατη, τα κάλυψε και τα προστάτεψε με την ίδια τη ζωή του... [...]

(Απόσπασμα)

«Κυναιγειροι»

1982

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ (1933 -). Γεννήθηκε στην Κυθρέα. Φοίτησε στη Φιλοσοφική Σχολή της Αθήνας. Έλαβε μέρος στον αγώνα της ΕΟΚΑ. Ήταν για χρόνια μέλος της Βουλής των Αντιπροσώπων. Υπηρέτησε ως υφυπουργός εσωτερικών και ως σύμβουλος του προέδρου της Δημοκρατίας πάνω σε πολιτιστικά θέματα. Το 1992 εκλέχτηκε δήμαρχος Έγκωμης - Λευκωσίας. Ασχολείται με τη λογοτεχνία. Εξέδωσε ποιητικές συλλογές, διηγήματα και διάφορες επιστημονικές εργασίες. Τα πεζογραφήματά του «*Το πονεμένο τραγούδι της Ρωμιούσνης*» και «*Δίσεχτα χρόνια*» τιμήθηκαν με τον κρατικό έπαινο πεζογραφίας. Μερικά από τα έργα του: «*Γη μου, οδύνης γη*», «*Αεί παιδες*», «*Ωρες ανάστασης*», «*Κυναιγειροι*», «*Αν*» κ.ά.

ΠΑΟ: αντιαρματικό όπλο
μπράουνινγκ: οπλοπολυβόλο
λακίζω: φεύγω γρήγορα